

PRINCEZA KOJA JE
VJEROVALA U BAJKE

NAKLADNIK

Poetika j.d.o.o.

Božidara Rašice 1, Zagreb

www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA

Katarina Uskoković

UREDNIK

Davor Uskoković

PRIJEVOD

Sanja Ščibajlo

LEKTURA

Mirjana Paić-Jurinić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Beker

TISAK

Znanje d.o.o.

Zagreb, siječanj 2023.

NASLOV IZVORNIKA

The Princess Who Believed in Fairy Tales

By Marcia Grad

Copyright © 1995 by Marcia Grad

All rights reserved.

Published by arrangement with Wilshire Book Company

Los Angeles, California USA

www.mpowers.com

© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2022.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.

ISBN 978-953-49519-9-6

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001157044.

Marcia Grad Powers

PRINCEZA KOJA JE
VJEROVALA U BAJKE

POETIKA

Sadržaj

Prvi dio

1. Jednoga dana moj će princ doći 3
2. Mala princeza i Kraljevski kodeks 9
3. Onkraj dvorskih vrtova 22

Drugi dio

4. Princ Šarmer dolazi u pomoć 33
5. Dr. Veselko i gospodin Skriveni 46
6. Uvijek zgaziš najdražu ružu 55
7. Susret uma i srca 70
8. Učiniti ili ne učiniti... 78
9. Vodič za sretan život do posljednjeg daha 88

Treći dio

10. Staza istine 101
11. More osjećaja 114
12. Zemlja iluzija 133
13. Taborište za izgubljene putnike 145
14. Zemlja stvarnosti 163
15. Putovanje Stazom uspomena 176
16. Dolina savršenstva 188

Četvrti dio

17. Hram istine	201
18. Sveti svitak	209

Prvi dio

1.

Jednoga dana moj će princ doći

Nekoć davno živjela je krhka zlatokosa princeza po imenu Victoria, koja je svim srcem vjerovala da se bajke ostvaruju i da princeze žive sretno sve do kraja života. Vjerovala je u čaroliju želja, pobjedu dobra nad zlom i u moć ljubavi koja nadvladava sve – u filozofiju utemeljenu na mudrosti iz bajki.

Otkako pamti – mirišljava i ugrijana večernjom kupkom – mala bi se princeza ušuškala pod svoje mekane ružičaste poplune, utonula bi među brdašca od paperjastih jastuka i slušala kako joj kraljica čita priče o prelijepim damama u nevolji. Bilo da je odjevena u prnje, prokleta stogodišnjim snom, zatočena u kuli ili žrtva neke druge nepovoljne situacije, lijepu bi djevu uvijek spasio odvažan princ na bijelom konju. Mala je princeza upijala svaku riječ koju joj je majka čitala i svake bi večeri tonula u san ispredajući vlastite bajke.

“Hoće li moj princ ikada doći?” upitala je kraljicu

jedne večeri gledajući je blagim očima jantarne boje, raširenih u čuđenju i nevinosti.

“Da, dušo”, odgovorila je kraljica. “Jednoga dana.”

“I hoće li biti velik i snažan i hrabar i pristao i šarman-tan?” upitala je mala princeza.

“Naravno. Bit će sve o čemu sanjariš i više od toga. Bit će svjetlo tvoga života, razlog tvoga postojanja. Tako je suđeno.”

“Hoćemo li živjeti sretno do kraja života, dok je svijeta i vijeka, kao u bajkama?” upitala je sneno nagnuvši glavu, priljubivši ruke uz obraz.

Kraljica je dugačkim, nježnim pokretima provlačila prste kroz kosu male princeze. “Baš kao u bajkama”, odgovorila je. “A sada je vrijeme za spavanje.” Poljubila je nježno malu princezu u čelo pa kliznula iz sobe i tiho za sobom privukla vrata.

“Sada možeš izaći. Sigurno je”, šapnula je mala princeza nagnuvši se preko ruba kreveta i podignula nabrani pokrivač. “Dođi, dečko.”

Timothy Vanderberg III. skočio je na krevet i zauzeo svoje uobičajeno mjesto pored nje. Uopće nije izgledao kao Timothy Vanderberg III. Više je nalikovao Odrpancu. No mala ga je princeza voljela kao da je najplemenitija roda među svim psima. Oduševljeno ga je zagrlila. Zadovoljni, oboje su zaspali.

Mala je princeza na obraze često tapkala kraljičino rumenilo od bobica i odijevala neku od njezinih balskih haljina, na noge navlačila plesne cipele visokih potpetica za koje se pretvarala da su staklene. Odižući teške suknje od

podu klapkala bi po svojoj sobi zavodljivo trepćući, čedno i suzdržano uzdišući, govoreći: “Oduvijek sam znala da ćeš doći, moj prinče”, i “Pa, naravno. Bit ću počašćena postati tvojom suprugom.” Zatim bi odglumila prizore spašavanja iz najdražih bajki, izgovarajući rečenice po sjećanju.

Mala je princeza savjesno vježbala pripremajući se za dolazak svoga princa, nikada se ne umorivši od glumljenja svoje uloge. Usavršila se u treptanju, uzdisanju i prihvaćanju bračnih ponuda.

Na večeri u povodu njezina sedmog rođendana, nakon što je princeza zaželjela svoju želju koju nikome nije odala i pušći ugasila svjećice na svojoj čokoladnoj torti, kraljica je ustala i prišla joj noseći prelijepo umotan dar.

“Tvoj otac i ja smatramo kako si sada dovoljno odrasla da možeš cijeliti ovaj posebni dar. Naraštajima se prenosi s majke na kćer. Bila sam upravo tvoje dobi kada sam ga za rođendan dobila od majke. Nadamo se da ćeš ga jednoga dana ti predati svojoj kćeri.”

Kraljica je položila paket na ispružene ruke svoje kćeri. Mala je princeza bila puna iščekivanja, no suzdržano kao i uvijek polagano je smaknula vrpču i mašnu kako bi ih neoštećene pridodala svojoj zbirci. Zatim je olabavila papir kojim je dar bio umotan pazeći da ga ne potrga i polagano je izvukla antiknu glazbenu kutijicu s dvjema figuricama na vrhu, elegantnim parom u plesnoj pozi valcera.

“O, pogledajte!” uzviknula je i lagano vršcima prstiju dotaknula figurice. “To su lijepa djeva i njezin princ!”

“Navij je, princezo”, rekao je kralj.

Pazeći da je ne navije previše, okrenula je ključić. Zrak

su ispunili treperavi zvuci pjesme “Jednoga dana moj će princ doći”, a elegantni se par počeo vrtjeti oko svoje osi.

“Moja omiljena pjesma!” uzviknula je princeza.

Kraljica je bila zadovoljna. “To je obećanje tvoje budućnosti. Podsjetnik na ono što će se dogoditi.”

“Obožavam je”, odgovorila je mala princeza, očarana glazbom i rasplesanim figuricama. “Hvala vam! Hvala vam!”

Victoria nije mogla dočekati da se te večeri nađe u svojoj sobi i u osami sluša glazbu iz kutijice i planira i sanjari s Vicky – svojom nevidljivom najboljom prijateljicom za koju su kralj i kraljica uvijek tvrdili da je umišljaj.

“Požuri, Victoria”, rekla je Vicky uzbuđeno čim su se zatvorila vrata sobe. “Navij je!”

“Evo, *žurim se*”, odgovorila je Victoria, postavila kutijicu na svoj toaletni stolić i okrenula ključić.

“Ne znam bismo li trebale. Mislim...”

“Previše razmišljaš. Hajde.”

Malena je princeza prišla svom velikom zrcalu u mješovitom okviru koji je prikazivao njezin lik u punoj veličini i koji je stajao u kutu njezine sobe u ružičastim i bijelim tonovima. Kad god bi pogledala u to zrcalo, zbog odraza koji bi joj uzvraćao pogled, uvijek bi se osjećala toliko lijepom da bi morala zaplesati. Sada, dok je glazba svirala, nije mogla odoljeti. Dražesno se i dostojanstveno okretala na ovu i onu stranu, glatkim se pokretima spuštala nisko i uzdizala visoko u produhovljenom plesu koji je izvirao negdje duboko iz nje. Plesao je i Timothy Vanderberg III. kao da je oponaša, zaigrano se vrteći ukrug, opet i opet.

Sobarica zadužena za prostorije na katu ušla je u sobu

da promijeni posteljinu, što je bila njezina dužnost. Toliko je uživala u veselom plesu malene princeze, da se zadržala mnogo duže no obično.

Odjednom se na vratima pojavila kraljica. Sobarica se prestrašila što su je zatekli kako promatra malenu princezu umjesto da obavlja svoju dužnost.

Timothy, koji je odmah osjetio kraljičinu prisutnost, šmugnuo je u sigurnost ispod kreveta.

No mala je princeza toliko bila obuzeta plesom da nije primijetila kraljicu dok je nije čula kako naređuje sobarici neka ode. Sledila se usred jednoga od svojih najbolje izvedenih okretaja.

“Doista, Victoria!” rekla je kraljica. “Kako ti je samo palo na pamet izvoditi ovako nedoličnu predstavu?”

Mala je princeza bila užasnuta. Kako je nešto zbog čega se osjećala toliko dobro moglo biti tako loše, pitala se.

“Ako želiš plesati”, rekla je kraljica, “moraš to naučiti raditi kako treba. Kraljevski studio izvedbenih umjetnosti ima vrhunske učitelje baleta, što je umijeće koje mnogo bolje pristaje jednoj princezi nego pocupkivanje i mlataranje rukama kao da si pripadnica običnog puka – i to *ispred* puka, ni manje ni više!”

U tom se trenutku mala princeza zarekla da nikada više, sve dok živi, ni pred kime neće izvoditi svoj ples “Jednoga dana moj će princ doći” – s jednom iznimkom, a to je Timothy. No to je nešto drugo. Otkako ga je bila pronašla kako gladan i napušten tumara oko palače, uvijek mu je povjeravala svoje najskrivenije misli, a on ju je ipak volio – što nije bio slučaj s nekim ljudima koje je poznavala.

Kraljica se smirila i ostala s kćeri dok je ova uživala u večernjoj pjenušavoj kupki. Pomogla je malenoj princezi naučiti svijetloljubičastu spavaćicu nabranih rukava pa je sjela pored nje na veliki krevet s baldahinom od bijele čipke. Uzela je s noćnog stolića knjigu bajki i počela čitati naglas.

Uskoro je malena princeza ponovno uronila u čarobni svijet u kome se živi sretno do kraja života. Želudac joj se smirio i onaj uznemirujući doživljaj potpuno je izbljedio iz njezina uma.

2.

Mala princeza i Kraljevski kodeks

Mala je princeza hodala uskim, zavojitim puteljkom kroz ružičnjak oko palače, s naporom noseći kutiju u kojoj su se nalazile tri tegle s procvjetalim ružinim grmovima, štihača, malo gnojiva, vrtne rukavice, kantica za polijevanje i veliki ručnik za kupanje iz dvorske zalihe. Svuda oko nje jarko ružičasti, bijeli, žuti i crveni ružini pupoljci polagano su otvarali svoje novorođene latice prema suncu, a njihov se miris uzdizao prema vrhu krošnji. Njezino je sretno srce pjevalo, a uskoro je zapjevala i ona raširivši ručnik pored komadića tla spremnog za sadnju pa je kleknula na njega. Glavni ju je vrtlar dobro podučio. Znala je što treba raditi i činila je to a da svoju nabranu bijelu pregaču nije uprljala ni mrvicom zemlje.

Kada je prvu biljku umetnula u zemlju, dražest je njezine pjesme privukla ptice s drveća da se okupe oko nje i skladno s njom zapjevaju.

Nakon što je završila sa sadnjom i vratila se u palaču,

njezina je melodija ispunila kraljevsko predvorje – kao i ptice koje su je pratile.

Bilo je toliko pjevanja i cvrkutanja da malena princeza nije čula kralja kako pristize kroz vrata blizu kraja dugačkog hodnika.

“Victoria”, rekao je ljutito marširajući prema njoj. “Odmah prestani s tom halabukom! Nisam li već više puta razgovarao s tobom o tome? Ti jednostavno ne slušaš!”

Malenu je princezu prepala iznenadna kraljeva prisutnost. “Žao mi je, oče”, rekla je živčano nadglasavajući cvrkutanje ptica. “Žao mi je ako je moje pjevanje...”

“Što se tiče ptica”, rekao je, “ta vražja stvorenja skuplja ju se oko palače pa ulijeću i izlijeću kroz prozore stvarajući pomutnju svaki put kada započneš sa svojim vokalnim cirkusom.” Mahnuo je rukama tjerajući ptice. “Odmah ih otjeraj odavde! Imam sobu punu stranih dostojanstvenika i jedva možemo razgovarati zbog ove galame koju ti nazivaš pjevanjem!”

“Da, oče”, odgovorila je mala princeza očajnički pokušavajući zvučati kao da upravo nije primila smrtonosni udarac, jer dobro je znala koje su posljedice ako se uznemiri u nečijoj prisutnosti – posebno u prisutnosti svoga oca.

Zadovoljan, kralj se okrenuo i krupnim koracima krenuo prema vratima, ali iznenada se pojavio Timothy Vanderberg III. mahnito lajući i jurcajući amo-tamo ispred njegovih nogu, gotovo ga srušivši. “Stražaru!” dreknuo je kralj. “Miči ovog džukca odavde i pobrini se da se nikada ne vrati!”

“Ne, ne, oče! Ne Timothyja! Nemoj ga odvesti, molim te!”

“On samo stvara probleme, Victoria”, rekao je kralj pa se okrenuo prema stražaru i pokazao prema vratima. “Taj džukac mora nestati.”

Stražar je potrčao prema Timothyju Vanderbergu III. koji je najprije pojurio u jednome smjeru, pa u drugome. Dok se stražar bacao prema njemu, Timothy se zaletio u gipsano postolje srušivši vazu s crvenim ružama, koja se razbila na mramornom podu.

Mala je princeza rukama čvrsto zgrabila stražarevu nogu kada je ovaj šćepao unezvjerenog psa. “Molim vas, nemojte ga odvesti”, jaukala je. “Molim vas!”

Kraljica, koja je čula strku i dotrčala u predvorje vidjeti o čemu je riječ, zgrabila je princezu za ruke i odvušla je od stražara. “Victoria, da si odmah prestala s tim svojim nedoličnim ponašanjem! Tvoj otac ima pravo. Mješanac je ionako neprikladan kućni ljubimac za jednu princezu.” Pogledala je oko sebe, uzrujana. “Pogledaj ovaj nered!”

Malena je princeza suzbila svoju srdžbu i nije rekla ništa. No odao ju je izraz lica.

“Možeš ti i bolje!” rekla je kraljica pozorno promatrajući smrknuti izraz malene princeze. “Otiđi ravno u svoju sobu i ponovno pročitaj Kraljevski kodeks, posebno one dijelove o damskom ponašanju i neprimjerenom pokazivanju osjećaja. I ne izlazi dok ti na licu ne bude osmijeh.”

Mala se princeza borila s bijesom zbog kojeg je padala u iskušenje da izjuri iz sobe. Rijeka suza spremala se da poteče iz njenih očiju kada se okrenula da ode u svoju sobu. Gušći se, potisnula je gotovo sve suze osim nekoliko odbjeglih kapljica koje su joj uspjele kliznuti niz obraze dok se

polagano uspinjala velikim kružnim stubištem što je vodilo na kat prema njezinoj sobi.

Kada se našla u svojoj sobi, prolila je još suza. Pogledala je prema Kraljevskom kodeksu o osjećajima i ponašanju za princeze koji se isticao na zidu iznad njezina toaletnog stolića. Ispisao ga je dvorski kaligraf savršeno oblikovanim slovima na bijelome pergamentu, a prikladno uokvirio i objesio dvorski dekorater, u skladu s kraljičnim uputama. Propisivao je ne samo kakav se izgled i ponašanje očekuju od malene princeze, kako ima govoriti u svim prigodama, već i kako se treba osjećati i na koji način razmišljati. Osim toga, jasno je utvrđivao koji su osjećaji i razmišljanja za nju neprihvatljivi, a ona se često upravo tako osjećala, često je upravo na taj način razmišljala. No nigdje se u kodeksu nije objašnjavalo kako da s time prestane. Zašto je uopće morala biti princeza, pitala se.

“Misliš kao i uvijek da je ovo moja krivica, zar ne, Victoria?” upitala je Vicky, onaj glasić koji je dopirao odnekuda iz princezine nutrine.

“Da! Rekla sam ti već milijun puta da ćeš nas dovesti u nevolju ako nastaviš pjevati i plesati i ljutiti se i duriti se. Ti jednostavno ne slušaš!”

“Mrzim kada zvučiš kao kralj”, odgovorila je Vicky.

“Žao mi je, ali više ne znam što bih.”

“Mogu se pridržavati Kraljevskoga kodeksa. Doista. Dokazat ću ti.” Vicky je podignula desnu ruku, pročistila grlo i svečano izrecitala: “Obećavam da ću se pridržavati Kraljevskoga kodeksa u svim situacijama, da ću biti dobra – ne, i više nego dobra, čak savršena. Kunem se i sada kažem, neka padnem ako lažem.”

“Neće upaliti”, pretkazala je Victoria.

“A-a. Obećala sam, nisam li?”

“Obećala si već mnogo puta.”

“Ali nikada prije nisam rekla ‘Kunem se i sada kažem, neka padnem ako lažem.’”

“Kada bi kralj i kraljica barem mogli razumjeti da si ti uzrok svih problema, a ne ja”, rekla je Victoria uzdahnuvši.

“Što ja mogu kada misle da sam izmišljena”, rekla je Vicky malodušno. “No bilo kako bilo, neće se ponoviti. Vidjet ćeš.”

Malenoj princezi te večeri nije baš bilo do jela. Rado bi da se nije morala pojaviti, ali znala je da joj to nije pametno. I znala je da se ne smije pojaviti namrgođena. I zato, iako je najteže od svega bilo naučiti kako da se izvana smiješ dok iznutra plačeš, Victoria je odlučila svladati tu lekciju.

Prisilila se vježbati smiješenje ispred svoga velikog zrcala s okvirom od mjedi. Kralj joj je često govorio da je njezin osmijeh dar koji je prelijepo vidjeti – ali tada sigurno nije izgledalo tako. Očajna zbog truda koji je morala ulagati u to, naposljetku se zadovoljila naljepivši na lice malodušan široki osmijeh pa krenula dolje prema kraljevskoj blagovaonici.

Malena je princeza za stolom tijekom večere brljavila po tanjuru. Bila je neuobičajeno tiha.

“Nešto nije u redu s tvojom večerom?” upitao je kralj.

Malena se princeza nelagodno promeškolljila na svome sjedalu.

“Princezo, jesi li me čula?”

“Da”, odgovorila je tiho.

“Da, *što?*”

“Da, čula sam te”, odgovorila je glasom punim poštovanja.

“I?”

“Sve je u redu s mojom večerom, oče”, odgovorila je nevoljko provlačeći vilicu kroz brdašce od rezanaca.

“Očito postoji neki problem”, rekla je kraljica. “U čemu je stvar, lijepo molim?”

Mala je princeza podignula pogled sa svoga tanjura. “Ni u čemu”, odgovorila je odloživši vilicu i gužvujući na krilu glatki ubrus od lanenoga platna.

“Victoria, objašnjenje želim odmah”, naredio je kralj. “I bolje ti je da nema veze s onim ofucanim mješancem.”

Počela se meškoltiti i nekoliko je puta pročistila grlo. “Strah me reći”, promrmljala je naposljetku.

Kralj i kraljica nastavili su je pritiskati. Naposljetku, ne mogavši više trpjeti njihove ljutite poglede, priznala je što joj para srce. “Želim da se Timothy vrati.”

“Tvoj je otac jasno objasnio...”

“Dopusti!” otrešao se kralj na suprugu. “Ja ću ovo riješiti.” Razdražen, ustao je od stola i počeo nestrpljivo koračati s jedne strane na drugu ruku čvrsto isprepletenih na leđima.

“Molim te, oče”, izlanula je naglo malena princeza. “Nije Timothy kriv što te zamalo srušio. Uvijek poludi kada se Vicky uznemiri. A kada si počeo vikati na nju zbog pjevanja...”

“Opet ta Vicky! Tvoja majka i ja već smo ti rekli da ne možeš krivicu za svoje ponašanje svaljivati na neku izmišljenu prijateljicu!”

“Ne radim to”, odgovorila je Victoria prestrašeno. “Vicky nije izmišljena. Ona je stvarna.”

“Prestara si za to”, rekla je kraljica. “Krajnje je vrijeme da naučiš razliku između onoga što je stvarno i onoga što nije. Ljudi će početi ogovarati!”

Victoria se namrštila. “Baš me briga za to što ljudi govore. Vicky je stvarna. Ona govori i smije se i plače i osjeća. Voli pjevati i plesati i sanjariti i...”

Kralj se razbjesnio. “Dakle, *ona* je ta koja svojim vokalnim bravurama privlači one strašne ptice i pred slugama od sebe radi predstavu! I *ona* je ta koja je odgovorna za to što se onaj džukac uvijek mota pod nogama i koja plače i ružno se ponaša kada se situacija ne odvija u skladu s njezinim željama! To je ono što mi želiš reći, Victoria?”

“Ali... ali... ti ne razumiješ”, izgovorila je Victoria svojim najtišim i najumilnijim glasom. “Uvijek se ljutiš na nju, ali ona je doista predivna. Slatka je i dražesna i zabavna i draga i... i ona je najbolja prijateljica koju sam ikada imala. Ne bi li mogao pokušati da...”

Kralj je reagirao kao i uvijek u takvim situacijama. Oštro ju je ukorio žestoko joj mašući prstom pred nosom. Lice mu je pocrvenjelo, izbio mu je osip dok joj je u ušima grmio njegov glas. “Ti si previše osjetljiva, Victoria! Previše si osjećajna. Bojiš se i vlastite sjene. Stalno sanjariš. Što nije u redu s tobom? Zašto ne možeš biti kao druga kraljevska djeca!” Zatim je frustrirano podignuo ruke uvis. “Čime sam ja to zaslužio?”

Kraljica ga je pokušala umiriti što je, kao i obično, samo pogoršalo situaciju. Njih se dvoje počelo prepirati zbog princeze kao da nije prisutna. Poželjevši da može

jednostavno nestati spustila je glavu, zagledala se u stolnjak ispred sebe i izbjegavala njihov pogled. Nije mogla podnijeti svoj odraz u njihovim očima, koji je iznova podsjećao na sve što joj nedostaje.

Uskoro su je ponovno prestrašili njihovi ledeni pogledi i ljutiti glasovi. “Gledaj u nas kada razgovaramo s tobom, Victoria!” zahtijevao je kralj.

Pogledala je široko otvorenim, prestrašenim očima, no jedva je razabirala što govore zbog buke koju je stvarala Vicky trudeći se isključiti njihove glasove.

Nakon jednog mučnog trenutka kraljica je rekla: “Vidi što si sada učinila, Victoria! Tvoj je otac opet krajnje uznemiren. Princeze bi trebale biti snažne, uzori kraljevske savršenosti. Sigurno si to već shvatila do sada! Postoji ispravan i pogrešan način bivanja, ispravan i pogrešan način ponašanja te ispravan i pogrešan način osjećanja. A ti ćeš naučiti razliku između njih, mlada gospođice, jednom zauvijek! Sada otiđi u svoju sobu i ostani ondje – i, za boga miloga, makni taj izraz s lica!”

Victoriju je potresao taj događaj, a zbog Vickyna vikarnja dobila je užasnu glavobolju. Zapravo, Vicky je *postala* užasna glavobolja.

Vicky je brbljala i brbljala dok se malena princeza uspinjala zavojitim stubištem. “Ako su princeze takve kakve kažu da jesu, onda mi vjerojatno uopće nismo princeza. Kladim se da im je roda donijela pogrešnu bebu. U tome je stvar. Sigurna sam. Victoria... Victoria”, ponavljala je Vicky sve glasnije. “Zar više ne razgovaraš sa mnom?”

“Ti!” vrisnula je Victoria optužujućim glasom čim su ušle u sobu. “Ti si ta koja je osjetljiva i koja se svega boji. Ti

si ta koja uvijek osjećaš ono što ne bi trebala i koja sanjariš o stvarima koje se vjerojatno nikada neće dogoditi. Čak me tjeraš izgovoriti stvari koje ne bismo trebale izgovarati! *Ti* si ta koju nije briga za Kraljevski kodeks, a *ja* sam ona koja uvijek zapadne u nevolju!”

“Ja sam takva kakva sam”, promrmljala je Vicky tako tiho da se Victoria morala napeti da je čuje, “a to što jesam nije dovoljno dobro. Nikada se nećeš dobro slagati s njima dok sam ja tu. Trebala bih pobjeći i nikada se više ne vratiti.”

“Što da učinim?” zastenjala je Victoria. “Treba te držati podalje od kralja i kraljice. Možda ako od sada ostanesh skrivena ispod kreveta...”

“Kao Timothy? Kao pas? Ne želim biti dolje. A to je ionako *njegovo* skrovište i želim da *on* bude ondje, kao i uvijek.”

“Ne mogu ništa učiniti da ga vratim, ali *moгу* učiniti nešto u vezi s *tobom*”, odgovorila je Victoria. “Moram te nekamo skriti, a mjesto ispod kreveta jedino je kojega se mogu sjetiti.”

Iako nije bila nimalo sretna zbog toga, Vicky je pristala. No kada se skrila ispod kreveta, na sigurno, bez prestanka je govorila o tome kako Kraljevski kodeks nije pošten. Kako su kralj i kraljica zločesti i da je mrze. Kako će biti usamljena kad bude po cijele dane pod krevetom. Kako nije bila dovoljno dobra da bude nečija najbolja prijateljica. I kako bi i dalje najradije pobjegla i nikada se više ne vratila.

Kasnije te večeri, previše uznemirena za svoju noćnu kupku i bajku, Victoria je otpravila i sobaricu i kraljicu kada su došle na vrata njezine sobe pa se smjestila u krevet, a Vicky je i dalje govorila.

Ne mogavši zaspati, naposljetku je zatražila od Vicky da zašuti. Umjesto toga, uznemirena je djevojčica ispuzala iz svoga skrovišta i uspela se na krevet. Zakopala je lice duboko u hrpu jastuka i neutježno plakala. Njezine su suze natopile svilene pokrivače koji su naposljetku kliznuli na pod.

“Prestani!” ponavljala je Victoria tihim glasom. “Ne mogu to više podnijeti. Sve si smočila. Osim toga, netko će te čuti. Što je s tobom, zapravo? Jako dobro znaš da postoji ispravan i pogrešan način bivanja, ispravan i pogrešan način ponašanja te ispravan i pogrešan način osjećanja. I naučit ćeš razliku između toga, mlada gospođice, jednom zauvijek!”

“Što ćeš učiniti?” upitala je Vicky šmrčući.

“Ono što sam trebala učiniti već davno. Staviti ću te onamo odakle više nećeš moći izvirivati i stvarati mi nevolje!”

“Mislila sam da si mi prijateljica, ali ti to nisi!” odvratila joj je Vicky vičući. “Ti si zločesta, baš kao kralj i kraljica.”

“Nemoj okrivljavati mene. Sve je ovo tvoja krivica! Rekla sam ti da se držiš podalje od njih”, rekla je Victoria naglo skočivši iz kreveta i zamalo se poskliznuvši kada je bosim stopalima stala u lokvicu suza. Upalila je noćnu svjetiljku. “Ulazi ovamo, odmah!” naredila je pokazavši prema jednom od dodatnih garderobnih ormara na drugoj strani sobe. “I ne želim više slušati nikakvo plakanje ili pritužbe.”

S tim je riječima povukla Vicky s kreveta, odvukla je preko sobe dok je ova vrištala, ugurala je u ormar i tresnula vratima. Zatim je glasom koji je već mnogo puta čula od kraljice izgovorila: “Činim ovo za tvoje dobro, Vicky.” Stavila je zlatni ključ u bravu i odlučno ga okrenula.

“Nemoj zaključati! Neću izaći. Obećavam, Victoria. Kunem se i sada kažem...”

“Tvoja obećanja ne znače ništa.”

Victoria je ključ ubacila u svoju bijelu drvenu škrinju za miraz koja je u kutovima imala rukom izrezbarene bokore ruža. “Poznajem te. Počet ćeš brbljati i jaukati i otvorit ćeš vrata ormara kako bi izgovorila ovo ili ono kad god poželiš i..”

“Ne možeš me samo tako skriti!” viknula je Vicky kroz vrata. “Mi pripadamo jedna drugoj. Obećale smo da ćemo biti najbolje prijateljice, bez obzira na sve, sjećaš se?”

“To je bilo prije no što si mi postala najgori neprijatelj”, rekla je Victoria.

“Victoria, molim te, molim te pusti me van”, viknula je Vicky očajnički lupajući po vratima. “Trebam te. Trebale bismo uvijek biti zajedno. Ne ostavljaj me samu! Bojim se, Victoria. Bit ću dobra. Učinit ću što god zatražiš. Molim te, pusti me van!”

Victoria se ponovno uspjela u svoj veliki krevet ispod baldahina. Sama, iscrpljena i mlitava poput onih rezanaca koje su poslužili za večeru, pritisnula je svoje mekane jastuke o uši da priguši Vickyne jecaje što su dopirali kroz vrata ormara. Naposljetku su se jecaji pretvorili u tiho cviljenje. I, na kraju, i to je cviljenje sasvim utihnulo. Victoria je povukla rub svog paperjastog pokrivača i protrljala ga o svoj obraz, iscrpljeno otplutavši u svoj svijet iz kojeg su sve loše stvari jednostavno iščezle.

Sljedećega jutra, prije no što je malena princeza ustala, kralj se pojavio na vratima njezine sobe noseći crvenu ružu, na licu zbunjen osmijeh i nabrekli vrećicu punu igračaka

– raznobojne drvene kocke za slaganje koje je uz mnogo truda i pozornosti izradio kraljevski izrađivač igračaka.

“Dobro jutro, princezo”, rekao je, plesnim korakom ušao u njezinu sobi i sjeo na krevet pored nje. “Vidim da ćemo danas kasno početi graditi kućicu.”

“Kućicu? – O, nedjelja je”, rekla je tako iscrpljena da je jedva uspijevala ostati u sjedećem položaju. “Ne igra mi se danas, oče.”

“Ma hajde, princezo. Nikada ne propuštamo nedjelju, zar ne? Evo”, rekao je ispruživši ružu pred njom. “Pomislio sam da bi ovo moglo izmamiti onaj lijepi osmijeh na te tvoje pupoljaste usnice.”

Pogledala je u ružu pa u kralja, koji joj se molećivo smiješio. Kao i mnogo puta do tada, kad god bi se to dogodilo nije znala što da misli ili osjeća.

Kralj je posegnuo prema njoj i povukao je na krilo. Zagrlio ju je omotavši je širokim rukavima mekanog, baršunastog kućnog haljetka. “O, draga moja kćeri. Doista si ljepotica”, rekao je. Osjetila je kako mu se grudi nadimaju od ponosa kada ju je čvrsto zagrlio.

“Volim te, oče”, rekla je mala princeza.

Kralj je pogledao u zlatokosu dragocjenost u svojem naručju. “I ja tebe volim, princezo”, odgovorio je. Znala je da to i misli.

Kako je to bio njihov tjedni obred, mala princeza i kralj sastavili su od kocaka koje je načinio izrađivač igračaka kućicu za igru. Kada su završili, princeza je upuzala unutra i sjela prekrštenih nogu, a kralj je na trbuhu ležao na podu jedva uguravši glavu i ramena kroz otvor koji su nazivali

ulaznim vratima. Ondje su zajedno pili vruću čokoladu koju im je u velikim istovjetnim šalicama donijela dvorska kuharica.

Kralju nije bilo lako nagnjati šalicu prema usnama dok leži oslonjen na lakte. Povremeno bi mu niz ruke skliznule kapi vruće tekućine i ušle u rukave kraljevskog haljetka, no nikada to nije spomenuo.

Sve se odvijalo toliko dobro da je Victoria odlučila pokušati pomiriti se s njim i jednom za svagda razriješiti situaciju s Vicky. No bila je to katastrofa. Čim je spomenula Vickyno ime, kralj se toliko razljutio da je skočio na noge i usput srušio kućicu.

“*Nema* nikakve Vicky! Čuješ li ti mene?” grmio je. “Odustajem! Nemoguća si!”

Malena je princeza pokrila glavu rukama dok su se oko nje rušile raznobojne kocke.

“Žao mi je, oče”, uspjela je izgovoriti drhtavim glasom.

No kralj je izjurio iz sobe ostavivši zapanjenu princezu da sjedi usred hrpe razbacanih kocaka.